

כדור מים

השחקנים והמאמנים מרמת יוחנן 2013

גיל 10 - מאמן: טל גרודמן
גיא רודוי, גיל עוזרי, דולב טהר-לב, טל הוברט, יהלי בן צבי, ים רון, נדב כרמון, עידן שלם, פלג לנקרי, תומר בן בורהוס

גיל 12 - מאמן: טל גרודמן
אבנר שגיא, בן מיכאל, בר שלם, גיל עוזרי, טל בן בונאן, יהלי בן צבי, ים רון, מורן סוסן, נדב כרמון

גיל 14
איתמר שלם, אסף רודוי, גל מור, גלי רימון, טל לנקרי, עמית גלעד

גיל 16
איתמר שלם, אלמוג צוקרמן, אסף רודוי, גל מור, גלי רימון, נמרוד צור, עמית מרציאנו

גיל 18
אוריה רודוי, אלמוג צוקרמן, נמרוד צור, עמית מרציאנו, רותם צוקרמן, תומר גולן

בוגרים לאומית
איתמר פלד, אלדד שהם, לוטם מיכאל, תומר גולן

בוגרים ארצית
עומרי רימון (שחקן ומאמן), אוהד שהם, אופיר שהם, אלון אופק, בני אנגיל, טל גרודמן, סלאבה דון, עומר שהם, ניר שגיא
והחיילים - אורון שהם, דגן דרור, לוטם מיכאל, ענבר גל, ערן שוורץ

חברנו
אריה שלי" ז"ל
הלך לעולמו בשיבה טובה
משחתפים באבלם של בנו עזרא ומשפחתו,
יהודית, אורלי ואביב

אריה שלי" ז"ל
 נולד כ"ט באדר תרע"ה 15.3.1915
 נפטר ו' באב תשע"ג 13.7.2013
 בן 98 במותו

בשיבה טובה -

לדמותו של אריה שלי" ז"ל – כתבה / נורית פיינשטיין
 כמעט מאה שנים התהלך אריה בנתיבות העולם הזה. תשעים ושמונה וחצי, ליתר דיוק. הוא, אשר נולד בעיצומה של מלחמת העולם הראשונה, ראה בימי חלדו הארוכים עולם במהפכותיו, מדינה בבניינה, קיבוץ בתמורותיו, ידע הכרעות אישיות משנות גורל לצד שיגרה אפורה, פסגות של אושר ותהומות של צער, זקיפות קומה ורציצות גב.
 אריה נולד בארה"ב במרץ 1915, להוריו פייגה וחיים, פועלים יהודיים שהתגוררו בשכונה יהודית בבולטימור. אביו עבד במספנה שבנתה ספינות מלחמה ואמו ניהלה מכולת משפחתית. בילדותו מתו הוריו ולאחר שהות בבית יתומים גדל, ביחד עם אחיו, דוד, אצל סבו וסבתו, שהיו יהודים אדוקים וביתם חרדי.
 אריה ואחיו למדו בבית ספר ממשלתי אמריקאי והשלימו לימודי יהדות בתלמוד תורה מדי יום ביומו.

בנעוריו הצטרף לתנועת הנוער הציונית "גורדוניה". תושבי השכונה שכרו בית ששימש מרכז קהילתי לנוער היהודי, ובו היה אריה פעיל, תחילה כחניך צעיר ואחר כך כבוגר ואחראי על צעירים ממנו. אל מרכז זה הגיעו שליחים מישראל שעסקו בקירוב בני הנוער לרוחה של הציונות, לעקרונותיה של התנועה ובנטיעת חלום העליה ארצה בנפשם המתעצבת.
 משסיים את בית הספר התיכון התחיל אריה לעבוד בבית דפוס והמשיך את הפעילות התנועתית. בשנת 1939 יצא להכשרה מטעם התנועה. בתקופה זו למד בקורס מקצועי לגידול עופות, שהתקיים באוניברסיטה עבור בני החקלאים האמריקאים.
 במלחמת העולם השנייה התגייס לצבא האמריקאי ונשלח לשרת בפיליפינים. עם שחרורו הקים משפחה עם אדל, הם התישבו בטרנטון, בירת ניו ג'רזי, שם נולד יונתן, בכורם. במהלך מלחמת העולם הגיעו לעירם בזה אחרי זה שליחי התנועה חברי רמת יוחנן, שלום וורם ומשה זמיר.

בעצתם, הגיעו אריה ואדל עם עלייתם ארצה ב-1947, לרמת יוחנן. כאן קיבלה את פניהם קבוצת החלוצים הראשונה מארה"ב שהיתה בין מייסדי רמת יוחנן. סייע בקליטתם גם אחיו של אריה, דוד, ששהה אז ברמת יוחנן, בטרם התיישב בגליל. את פניהם של אדל ואריה בארץ קידם המאבק על המדינה שבדרך, שהפך עד מהרה למלחמה, מלחמת העצמאות, ומלחמה, כידוע, לא מבחינה בין ותיקים לחדשים: ביתם החדש שברמה היה ליעד מותקף, בנם הפעוט, כיתר בני המקום, למפונה, ואילו הם לחלק מקהילה המגינה על ביתה. זמן קצר אחרי המלחמה, ב-1949, נולד עזרא, בן שני, צבר, לאריה ואדל. שנים לא רבות אחר כך נפרדו דרכיהם של בני הזוג. הבנים נשארו כאן, עם אבא, אדל קבעה משכנה בקרית אתא הסמוכה. לימים, יצר אריה זוגיות חדשה עם אירמי פרוכטר והיה כאב לבתה הקטנה, יהודית. כמומחה לגדול עופות, השתלב אריה מיד בבואו למשק בעבודה בענף הלול והיה שותף לפיתוח ולביסוסו. משהרחיבו את המזגרה קבל על עצמו לנהלה, והתמיד בכך כ-30 שנה במסירות ואחריות. ברמת יוחנן הסתובב סיפור שאפילו האזעקות שהתריעו על הפסקות חשמל במזגרה ידעו לקרוא לו בשמו.

1969, שוב מלחמה בארץ, שוב משתנה גורלו של אריה. בעת טיסת סיור במרחבי סיני, נפל יונתן, טייס בחיל האוויר, בתאונה, ומאז אריה אב שכול. לא מפוקדי בית העלמין היה ולא ממקדשיהם של ימי זיכרון. לא מצא טעם בכל טקסיות וסמל שאין בכוחם להשיב את שאין להשיב. תחת זאת התמסר לעבודה. ריאליסט היה, איש מעשה ואיש עבודה. משעברה המזגרה אל מחוץ לגדרות הקיבוץ והחלה נותנת שירותי הדגרה לכלל לולי האזור, השתלב אריה בעבודת הנוי והתמיד בכיסוח הדשאים. לעת זיקנה עבר לעבוד בכריכה ולא פסק ממלאכת הכריכה כל עוד יכלו לה עיניו וידיו.

ולצד העבודה, המשפחה - נסיעות רבות לארה"ב אל בנו שבנה שם את ביתו ואל עברו, אל האמריקאיות שבעצם מעולם לא נפרד ממנה, גם לאחר כששה וחצי עשורים של חיים בישראל. ארבעה נכדים נולדו עם השנים לאריה: שניים בארץ, אביב ואורלי, ושניים מעבר לים, יונתן ויסמין. שניים של יום יום קיבוצי, ושניים של חופשות ממושכות בצדו האחר של העולם. כבת גילו של אביב, בכור הנכדים, איני יכולה שלא לזכור את מסירותו של אריה לילד הקטן, כיצד בנה לו אופניים, כיצד גידל איתו גוזל פצוע של עורבני, עד אשר ידע הלה לחקות כתוכי דיבורם של בני אדם, כיצד אימצו את פלפל, כלב התחש, כיצד רקם עם הנכד קשר סבאי קרוב וכך גם עם אורלי כשבאה לעולם.

עד ערוב ימיו היה אריה זקוף, עצמאי, מתמצא, לא נכנע למכאובי הגוף. כשעיף, מצא לו סעד ב"חמדת אבות". במוצאי שבת, תם המסע. אתכם באבלכם עזרא, יהודית, הנכדים ובני המשפחה.

פרידה מאבא / עזרא

ביהדות, מוות זה לא טרגדיה, אפילו כשזה קורה בגיל צעיר ובנסיבות חסרות מזל. מוות זה תהליך טבעי. המוות, כמו החיים, הוא בעל ייעוד ומשמעות וחלק ממערכת הבורא. בנוסף, היהדות מאמינה באמונה שלמה בחיים שבעולם הבא, שבו כל אלה שחיו כראוי, יפוצו. אבא יקר.

היית אבא וסבא מכל הלב.

היית עקשן בטבעך. לא קל היה לך לקבל עזרה מיקיריך. אפילו ב"חמדת אבות" התעקשת על חרותך. אבל תמיד היית מוכן לתת לאחרים את עזרתך.

היית מאוד נדיב לנו ולקרובים אליך.

מרבה במילים לא היית, אבל במעט - הברקת. ובחוות-דעתך התחלקת.

נוח בשלום אבא יקר,

משימתך סיימת.

ירמיהו

כשארית היה "חולב" בלול

אריה שלי ז"ל, מוותיקי הלולנים, הלך השבוע לעולמו. לזיכרו מובא קטע מתוך רשימה שכתבתי בעלון לפני עשר שנים.

לול ה"סוללות", כך קראנו בזמנו ללול בו גידלו תרנגולות כל אחת בתא נפרד. ואם תמצא לשאול מהיכן צצה לה ה"פרטיות" הזו בימים שטובת הכלל בקיבוצנו הייתה מעל הכל, יענה מי שיענה שכל זאת לא בא אלא על מנת לעמוד על מידת מסירותה של המטילה למאמץ הלאומי ותרומתה לכלכלת הקיבוץ.

אריה שלי, שהיה ה"מוציא", ולולקה שהייתה ה"מביאה", נחשבו לאושיות ענף הלול המקומי, נאמנים עד כלות ל"דת העבודה". האזעקה של בית המדגרות הישנות (היום בית מוסדות) הייתה פולחת את שגרת חיינו בימים ובלילות, והייתה לחלק בלתי נפרד מה"פסקול של ילדותנו". אריה, היום, בעשור התשיעי לחייו, שח וכפוף אך עדיין צלול, זוכר אותנו, הילדים של שלהי שנות החמישים, מתייצבים יום יום לעבודה בלול "הסוללות" בשעות אחה"צ.

בהגיענו ללול התחלקנו לשתי קבוצות. האחת צעדה על שביל הבטון בין הסוללות, הסירחון והררי הלשלת שמתחתם, אחרי אריה לעבר תאי התרנגולים.

היתר חיכו בסבלנות עם לולקה להבאת ה"חומר"...

באומץ רב שלפנו תרנגול אחר תרנגול מסוגרו. מלאכה שהייתה אמורה להתבצע בזהירות, במיומנות, בשכל ובתחבולה. כלל ראשון היה להתרחק ממקורו הזועם, מניפנופי אברותיו וטפריו החדים והמאיימים. בשלב זה נדרשנו להפעלת כוח וזריזות, שמא נמצא עצמנו חבולים ופצועים עוד לפני ביצוע המשימה. וזה היה הולך ככה - "תפיסת נלסון" החלטית הצמיחה את הגבר לגופנו, ללא יכולת לזוז, לנקר או למחות. אחר כך אריה, שש אלי קרב, היה מתחיל למשמש בידיו המקצועיות את איזור חלציו של התרנגול, מלטף ומשפשף, משפשף ומלטף, ולא היה חדל עד שהביא את הגבר לפורקנו. בתיזמון מופלא הוא היה מניח מבחנה מזכוכית היכן שמניח, ושואב במומחיות את הנוזל היקר פנימה, פרץ אחר פרץ, טיפה אחר טיפה... עד תום...

בתום ה"טיפול הנמרץ", נותרנו עם ה"סמרטוט" שוכב בידינו, שדוד, סחוט, רצוף, מרוט וחבוט. או אז היינו משחררים אותו לכלובו, לאזור חלציו כגבר ולקימום הריסותיו לקראת הטקס של מחר. כך המשכנו לשני, לשלישי עד שמלאה מבחנת הפוריות...

את ה"חומר" היקר הבאנו הישר לידיה הבוטחות של לולקה להמשך ה"תהליך"...

עכשיו היינו שולפים תרנגולת מתאה למצוות "פרו ורבו"... אחזנו אותה היטב צמודה ומהודקת לגופנו, כך שחס וחלילה לא תעלה על דעתה מחשבת זדון של בריחה או מנוסה. או, להבדיל, הזייה רטובה על אביונה מהנה מהאינוס המלאכותי הזה.

בעוד התרנגולת קודקודחת וצורחת וצווחת, כוח ההתנגדות שלה היה הולך ותש, קירקורי המחאה דעכו ורק נהמות השלמה עם הגורל עלו מגרונה, היינו שולחים יד אל מבושיה, המוצנעים היטב בין הנוצות הרכות שמתחת זנבה, תרים אחר נקודת הג'י שלה, ואז ברגע הנכון היינו נותנים "לחיצה" קלה ומגלים קבל עם את ערוותה, המכונה "קלואקה". לולקה הייתה שואבת למזרק טיפה מן הנוזל היקר, מכוונת היטב ו..."יורה"...

"סוגריה" של ה"גברת" נועדו כמובן לצרכיה, ובטח שלא למעשים שלא בדרך הטבע. ולכן, אם אותה מסכנה נזקקה לנקביה זמן מה לפני ה"תהליך", היה האירוע עובר בשקט יחסי. אבל, אם לאותה תרנגולת הייתה "התאפקות" ולא הספיקה בעוד מועד לשחרר מטענים עודפים, או אז היה שפריץ של לשלשת רטובה ו"מריחה", נורה כחץ מקשת בל"ג בעומר, טס למעלה במסלול ידוע מראש, ומוצא לו מנוחה נכונה על חלוקה הלבן של לולקה.

במאמר מוסגר אתוודה – יכולנו כמובן, אם אך רצינו, לכוון את השפריץ הלז למקום אחר (לרצפה למשל), אבל כנראה שלא כל-כך רצינו... יחד עם זאת, יאמר לזכותה של לולקה, ש"התאוששותה" מה"תקלה" הייתה מהירה ומפתיעה, ולא היה בה משום הפרעה להמשך ה"תהליך", ועברנו אל ה"קורבן" הבא, עד אחרונת המטילות בסוף שורת הסוללות. לפעמים היה נדמה שהעבודה הזו לא תיגמר לעולם... ובכל זאת, אחרי שעתיים של "חליבה" ו"הזרעה" וחוזר חלילה, הייתה נשלמת. היינו ילידים ולא שאלנו שאלות. אף אחד לא תהה מה פשר

העבודה הזו, לא חשנו נקיפת מצפון על מידת האכזריות שבה, מידה שהייתה בניגוד לכל הגיון אנושי... היינו ילדים ולא שאלנו שאלות. הרבה שנים עברו מאז. ה"שיטה" הזו, כמו עוד "שיטות קיבוציות" אחרות, עברה מן העולם. האקספרימנטים החדשניים לעשיית מין מלאכותי שלא בדרך הטבע, נמשכה כמה שנים וגוועה מעצמה. הסתבר שהתרנגולים יודעים "לעשות את העבודה" בזמנם החופשי, בלי עזרה אנושית, לא פחות טוב... לול ה"סוללות" התרוקן משוכניו, הוצאו מתוכו הכלובים ונשלחו להתכה כגרוטאות ברזל. הסככה החלודה נותרה במקומה עוד שנים אחדות, זקנה, בלה ומתפוררת. יום אחד, שבעת שנים ומראות, "נאספה אל עמה" ויחד עימה זיכרונות ילדותנו וניסיונות אחרים של ימי ראשית...

פרוטוקול ישיבת המזכירות ועד הנהלה

מספר 18 / 2013

שם האגודה: קיבוץ רמת-יוחנן.

תאריך הישיבה: 5/7/2013.

מספר חברי ועד הנהלה: 14.

שמות המשתתפים: אודי פלד, חיים קרש, יגאל אופק, אורן טל., נרית ספיה, עופרה רודוי, טלי גולן, ישראל עוזרי, יפעת קפלן מיכאל שגיא, יובל כהן, ריפי שהם, קרן שחר, נח בן נחום. משקיפים: אביהו גלעד, תום ביטי.

על סדר היום

1. אישור פרוטוקול ישיבה קודמת.
2. אישור לימודים – **אדם קרוא**. (מוזמן אדם קרוא).
3. הלוואות שיכון.
4. צריכת חשמל על ידי בנים ב"הסדר צעירים".
5. חיסונים (מוזמנות נעמי יפה, שירית ברבר, ליאת – אחות טיפת חלב).

החלטות

1. אושר פרוטוקול ישיבה קודמת.
2. יובל הציג בקשת אדם קרוא לצאת ללימודי תואר ראשון במשפטים. אדם לא למד במסגרת "הסדר צעירים" ובקשתו הוגשה במסגרת "לימודי מש"א". יובל מבקש שהנושא יידון ויוחלט במזכירות. אדם הציג את רצונו ללמוד משפטים. אדם עבר אבחון התומך בלימודי

התחום, ולאחרונה סיים בהצלחה מכינה המאפשרת קבלתו ללימודים. הוחלט לאשר לאדם להתחיל בלימודים השנה בכפוף לתנאים מסוימים, הן לגבי המשכיות הלימודים והן לגבי מימון הלימודים.

3. קיים היום הסדר לפיו חבר הבונה או משפץ את ביתו יכול להסתייע בהלוואה מהקיבוץ בסך של 50 אלף ש"ח ליחיד ו-100 אלף ש"ח לזוג. המזכירות החליטה:
 א. ההלוואה ליחיד תוגדל ב-30% ביחס להלוואה ל"חצי זוג".
 ב. חבר הרוכש את ארונות המטבח בנגריית הקיבוץ, יוכל להפוך את ההוצאה להלוואה מטעם הקיבוץ.

ג. חבר שיש לו צבירה בקרן השתלמות שעדיין לא ניתן לשחררה במועד הבנייה, יוכל לקבל "הלוואת גישור" בגובה סכום החיסכון בקרן (שפדיונה יועבר לקיבוץ).
 בנוסף לאמור לעיל, הטילה המזכירות על יגאל וחיים לבדוק אם קיים צורך בעדכון:
 1) עלויות הבנייה המוטלות על החבר (2) "סל הדיור" (3) סכום "הלוואת השיכון – ולהביא המלצתם לאישור המזכירות בהקדם.

4. על פי תקנון הפרטת אנרגיה (עדכון 30.1.2006) חיילים בצבא חובה ובנים ב"הסדר צעירים" (שאינם במעמד של במב"חים או עצמאות כלכלית), אינם זכאים לתקציב אנרגיה, אבל מחושבת להם הקצבה והם מקבלים דו"ח צריכה חודשי כמו כול בית-אב. קיימים מקרים בודדים בהם חיילים ובנים כנ"ל חורגים מהקצבת החשמל המוקצית להם. סוכם שיגאל יתריע בפני אותם בנים על החריגות. אם הדבר לא יועיל ויסתמן צורך, תובא למזכירות הצעה לטיפול בחריגות.

5. המזכירות דנה במצב הקיים בו מספר משפחות אינן מקיימות את המלצות משרד הבריאות בנושא קבלת חיסונים לילדיהן נגד מחלות שונות. לבעיה אספקטים בריאותיים, חינוכיים, חברתיים, משפטיים ...

הוחלט:

א. על הורים לבצע/לאפשר ביצוע החיסונים הנדרשים לגבי ילדיהם הקטינים על פי המלצות משרד הבריאות.

ב. ועדת הבריאות/צוות המרפאה – תוך הסתייעות בגורמים נוספים כפי שימצאו לנכון, יפעלו בדרכי הסברה ושכנוע על מנת לגרום לביצוע ההחלטה האמורה לעיל.

ג. אם למרות האמור לעיל, עדיין ימצאו הורים שאינם מוכנים לקיים המלצת משרד הבריאות בנושא חיסון ילדיהם, תשקול המזכירות קבלת החלטות נוספות.

רשם – אודי

פרוטוקול אסיפה כללית

מס. 4/2013

קיבוץ רמת יוחנן. תאריך: 10.07.2013
 יו"ר : מאיר יפה מזכיר : אודי פלד
 מספר חברי האגודה: 417 נוכחים: 54 חברים.

סדר היום:

1. בחירת נציג ציבור להנהלה הכלכלית.
2. מענק כספי ובנוס לשנת 2013
3. השקעה ב"אפיקי ידע".

החלטות:

1. הנושא הוצג על ידי יובל כהן – מנהל מש"א. האסיפה החליטה להעביר להחלטה בקלפי בחירת נציג ציבור אחד מבין ארבעה המועמדים הבאים (לפי סדר א'ב' - שם פרטי): **אורית שטייף, דניאל פרי, כרמל בן-בונאן, עמרי קמה.**
2. אושרה הצעת המזכירות לחלק השנה:
  - א. שני מיליון ₪ בנוס מחולק באופן שווה לכול החברים (מי שהיה חבר ביום קבלת ההחלטה באסיפה, ואם הוא נמצא בחופשה מיוחדת – לא חלפו יותר משנתיים ימים מיום יציאתו לחופשה עד יום קבלת ההחלטה).
  - ב. ארבעה מיליון; ₪ על פי תקנון ה"מענק הכספי" (על פי וותק עד תקרה של 43 שנים).
3. ויווי הציג בעזרת שקפים ובצורה מפורטת את החלטת ההנהלה הכלכלית להשקיע בפעילות של מרלוג – מרכז לוגיסטי, בשותפות עם "אפיקי ידע", המתמחים ופועלים בתחום. הפעילות תתבצע בשלב ראשון באתרים בהם פועלת אפיקי ידע היום ("מפעל הסבונים" ו-"עיר-גנים"), ובשלב שני במבנה ייעודי חדש שיוקם על ידי הקיבוץ באתר "שמיר" (סמוך לפלרם) ואשר יושכר לחברת המרלוג (בעסקת השכרה נפרדת).
 נשאלו שאלות וניתנו תשובות. לא הובעה הסתייגות מהחלטת ההנהלה הכלכלית בנדון.

איר יפה – יו"ר אסיפה

אודי פלד – מזכיר

הקשר שלי לכדור מים / זוהר

אנחנו יושבים במסעדה, חוגגים יום ההולדת לבן הבכור. בשביל האווירה הטובה אני בוחרת בשאלה שמופנית לשלושת ילדיי: "מהי החוויה הכי מהנה עד עכשיו בחופש הגדול?" כל אחד מתחיל להעלות בראשו את האירועים והחוויות, מסיבות, נסיעות מחוץ לקיבוץ, משחקים חברתיים, בילויים בבריכה. כאשר רק לאחד מילדיי התשובה היא ברורה ונשלפת: "הדבר שהכי נהניתי ממנו זה, כמובן, המשחק ואליפות המדינה בכדור מים בה זכינו"...

מוגש לכם הקוראים - סיכום והוקרה עם גמר עוד עונה ברוכת פעילות והישגים בליגת הכדור מים.

דאבל היסטורי לבוגרים לראשונה ל"פלדס גוש זבולון" סיכום עונה 2012-13

הדר מיכאל

בקוצר רוח שטל יגיע, נכנסים למים ושותים בצמא כל הוראה מטל. התקדמתם הרבה מאוד השנה ונתתם קפיצה רצינית. ייצגתם אותנו בטורניר גומבוש בתחילת השנה, יצאנו לטורניר נוסף בשמיר, שהיה לא פשוט אולם שרדתם אותו בגבורה רבה. לאחר מכן קיימנו עוד 2 טורנירים בגוש, שהיו חוויה מדהימה. טורנירים עם קבוצות חזקות, היה מתח רב, נלחמתם כמו אריות, ובסופם של שני הטורנירים לקחתם את המקום הראשון והבאתם לנו גאווה גדולה. אין ספק שצפון לכם עוד עתיד גדול. תודה מיוחדת לטל גם על העבודה עם קבוצה זו. הקשר שאתה יוצר ומה שאתה מהווה עבור הילדים הינו יחיד במינו ומזלנו שהתברכנו במאמן כמוד.

אנסה לסכם בקצרה את העונה, עונה מיוחדת של עבודה אינטנסיבית ורצינית של כל קבוצות האגודה.

גיל 10 - האפרוחים שלנו, עבדתם יפה, באתם לאימונים בשמחה והתקדמתם עוד צעד בסולם הכדור מים. תודה לטל על השקעתך בקטנטנים, אין ספק שאתה מתחבר אליהם בכל רמ"ח אבריך. קבוצה גדולה, שאף גדלה עוד לאורך השנה, עבדה בהנאה גדולה, ובאימונים הרגישו את השמחה במים.

גיל 12 - שוב קבוצה לא גדולה, אולם תוגברה עם ילדים מקבוצת גיל 10 שבהחלט עיבו את הקבוצה ונתנו נפח משמעותי.

רצינות העבודה שלכם ראויה לציון, אתם מגיעים לאימונים הרבה לפני הזמן, מחכים

אתם מתמודדים בצורה שמעוררת הערצה עם כך, כי קשה מאוד להיות קבוצת כדור מים עם כל כך מעט חבר'ה. העברנו אליכם השנה את החבר'ה הבוגרים של גיל 14 וביחד עשיתם מבחינתי את הבלתי יאומן. הבאנו לכם הישר מסרביה את סשה, והשילוב שלו איתכם הביא אותכם להישגים הגבוהים ביותר. הראיתם לנו מה היא מוטיבציה, רצינות, השקעה, שרפתם את הבריכה לאורכה ולרוחבה וממש כמעט ירקתם דם. בהתאם לעבודה שלכם זכיתם באליפות גיל 16 ומבחינתי, ובטוחה שגם מבחינת רבים, גם הגביע שלכם, למרות ששוב גם המשחק על הגביע בטבעון נתן לכם דבר או שניים על החיים. אני רואה בכם את כקבוצת הדגל השנה ואתם יכולים להיות גאים מאוד בעצמכם.

גיל 18 - עבדתם לאורך השנה קשה וחזק גם אם פה ושם היו קצת גמגומים אין ספק שהרצינות, האכפתיות, יכולת העבודה הקשה הביאו אותכם למקום מכובד מאוד.. הבוגרים של קבוצת גיל 16 השלימו אותכם לקבוצה גדולה של 16 חברה. ראשית לכל אתם נערים עם ערכים טובים, חברים אחד לשני ולסביבה כולה. גם ההישגים בהחלט מכובדים – מקום שלישי באליפות המדינה ועלייה לגמר הגביע, בו נתתם מאבק ראוי בכל פרמטר וסיימתם במקום השני, המכובד ביותר. טל הווה עבורכם מודל לחיקוי, הלכתם אחריו והוא שימש לכם כמנהיג לכל דבר. לי אישית הבאתם גאווה גדולה, אני חושבת שעשיתם דרך רצינית מאוד השנה ובהחלט הצלחתם מאוד, לא צריך תמיד שתהיה צלחת או גביע ביד בשביל לקבוע

גיל 14 – הקבוצה הגדולה ביותר שלנו מבין קבוצות הליגה, מלאה בכישרונות. אתם עובדים ברצינות ורתומים למטרות, רבים מאיתנו, וגם אני, רואים בכם הדור הבא של האגודה. משנה לשנה אתם מעלים דרגה ורצים במרוץ של למידת הכדור מים. בפרויקט הגביע לא הצלחתם לעבור את שלב חצי הגמר אבל הדבר היווה עבורכם עוד שלב חשוב בלמידת ההתמודדות עם משברים וכישלונות, דבר לא פחות חשוב מהכדור-מים עצמו. במחצית השנייה של השנה אספתם את עצמכם והתחלתם את ליגת האליפות, התמודדתם בצורה ראויה ומכובדת והובלתם את הליגה. במשחק האליפות נתתם לנו הצגת תכלית מהו משחק הכדור-מים ואיך צריך לשחק אותו, הפגנתם רמת כדור מים של 3 רמות מעל טבעון, עמדנו והתמוגגנו מאושר וגאווה להסתכל עליכם. לי אישית גרמתם בשלבים מסוימים של המשחק ממש לדמעות התרגשות והתפעמות מכם. אני יודעת שהרגשתם שאני קצת מזניחה אותכם השנה, מגיעה פחות למשחקים שלכם.. אתם צודקים, היו משחקים חשובים, וגם פחות חשובים, שלא הגעתי.. אבל עקבתי אחריכם בדריכות ולא סתם אני קוראת לכם הקבוצה הבאה שלנו.. אתם אוסף של מוכשרים שעוד נכון להם עתיד גדול. גיא עבד איתכם לאורך השנה, השקיע ונתן את כולו ואין ספק שאנו רואים את התוצאות.

הרבה תודה לך גיא וכל הכבוד על העבודה שעשית עם הקבוצה.

גיל 16 – הקבוצה הכמותית הקטנה ביותר שלנו, 7 חברה בלבד, לאורך כל השנים

פלד), אלדד שהם, ארז גוברין שמזמן כבר שחקן בית, יריב זוננשטרן שמבחינתי כבר מזמן חבר קיבוץ רמת יוחנן... רזי יובל שחזר אלינו לסיומת והיווה בהחלט תוספת משמעותית מאוד... יובל בלומנטל – חייל ספורטאי מצטיין של הגוש, עליהם הוספנו את הנערים רולוס (מיכאל לביא) ועידן שי והחילים שתמיד עוזרים כמה שיכולים – לוטם מיכאל, עופרי יובל, תומר גולן ואחרים באימונים – דגן דרור וענבר גל על כל הבסיס הזה הוספנו את איתי כהן השוער מת"א, עומרי דסה מירושלים וניתאי אוסם מאפיקים..

לסלט המוצלח מאוד הזה הוספנו שני זרים טובים מאטה ולזלו, מילחנו ופלפלו בתוספת עבודה קשה מאוד עם השקעה מטורפת והגענו לתוצאה ההיסטורית של דאבל לגוש לראשונה – הבאנו את הגביע והאליפות הביתה.

שחקנים יקרים, היה כייף גדול לעבוד איתכם השנה, נהייתי כמעט מכל רגע, אפילו אם לפעמים קצת התעצבנתי ונלחצתי.. כמו שאתם מכירים אותי אחר כך אני נרגעת וגם שוכחת. תודה אישית גדולה לכם על השנה הזו שהענקתם לי.

כאן המקום להודות לטל – על שנה יוצאת דופן, השקעה ללא גבול, אימונים בבקרים ובערבים, שבתות וחגים ללא שום התחשבנות, הפגנת יכולת מנהיגות מרשימה ולמרות גילך הצעיר הובלת את הקבוצה לזכיית הדאבל. על כך באמת, מעבר

הצלחה... מבחינתי, הצלחה היא קודם כל ההתקדמות בגרף, וזאת עשיתם בצורה מדהימה. לבוגרים מביניכם – בר ליאני, גיא חטב, עמית נורדיה, מיכאל לביא, עידן שי ורותם צוקרמן – היום אתם מסיימים תקופה ארוכה של 8-9-10 שנים באגודה. עשינו הכל כדי לתת לכם את הכלים הכי טובים שניתן, שישמשו אותכם בדרככם החדשה, אם בשנת שירות או בצבא. לפני הכל והחשוב ביותר אתם בני אדם, עם ערכים וסגולות, ובטוחה אני שלא תלכו סביבתכם תהנה מכם ותפיק את המירב. לי אישית הפרידה מכם לא

קלה.. אני איתכם שנים רבות והקשרים שלנו הם הרבה מעבר לכדור מים.. אבל זו דרכו של עולם וכך זה כל שנה. אין ברירה, אנחנו משחררים אותכם מהכלוב ונותנים לכם לעוף הכי גבוה שניתן.. האגודה נשארת ביתכם והדלת פתוחה ואנחנו מחכים לכם כבר בסופי שבוע...

קבוצת הבוגרים – מה עוד נותר להגיד על הקבוצה המדהימה של השנה.. השקענו הרבה עבודה, מחשבה, וכן, גם כסף, ובנינו השנה קבוצה לתפארת האגודה, לדעתי, מאז קמה לפני למעלה מ-40 שנה.. אבל פה אציין שהקבוצה הצליחה לדעתי קודם כל ובעיקר בזכות הבסיס של הבנייה שהיה על חברה שלנו שהיוו את המרכז.. וחבר'ה שלנו זה הישראלים שחקני האגודה – מי מהם שנולד וגדל פה ומי מהם שאיתנו באגודה כבר מספר שנים... רושי (איתמר

גיל 10 - מירב כרמון ועדי עוזרי.
 גיל 12 – דיקלה סוסן.
 גיל 14 – רחלי גלעד ועופרה רודוי.
 גיל 16 – ורד מרציאנו ואלה צור.

כולכן עובדות סביב השעון בהתנדבות, נעמדות דום לכל ציוץ שלי.. מעבירות אימלים, שולחות אסמסים, מארגנות אוכל, כדורים, כובעים, כרטיסים.. רצות ומתזות על כל בקשה... אין מילים לתאר את מסירותכן והשקעתכן.. בלעדיכן מועדון הכדור-מים שלנו לא היה נראה ומתפקד כפי שהוא. שלוחה לכן מפה תודתי העמוקה בשמי ובשם ההנהלה, ובטוחה אני שגם בשם ההורים.

אחרונים חביבים חברי להנהלה- עמוס נצר, עומרי רימון, רועי רימון ודני אלימלך – בשקט בשקט מאחורי הקלעים, וגם לפני הקלעים, מחכים בדומיה לכל קריאה ונרתמים למשימות.. מסורים ומשקיעים שנים רבות באכפתיות עמוקה לקידום האגודה. השנה המדהימה שהיתה לאגודה שלנו השנה הרבה מאוד מכך בזכותכם, בזכותם מי שאתם לאגודה וכל מה שאתם עושים בשבילה. בהערכה רבה ותודה רבה על הכל ●

לפירוש הרגיל של המילה – כל הכבוד. ולהמשך – לא נגמר כלום.. צבור כוחות, עוד רגע לא נשים לב וכבר מתחילה העונה הבאה.

קבוצת הארצית – אצלכם עוד לא נגמר כלום.. נשאר לנו עוד חודש עבודה.. כמו בשנים הקודמות אתם מובילים את הליגה ואנחנו בונים עליכם על לקיחת האליפות. בקבוצה גרעין של שחקנים שנוטל על עצמו את סחיבת הקבוצה על כתפיו בצורה מרשימה מאוד.. שבת אחרי שבת לעזוב את המשפחה ולהגיע לבריכה שלנו או אחרת ולא להשאיר את החברים לקבוצה לבד. לעומרי רימון, שמאמן את הקבוצה אולם עושה הרבה מעבר לאימון בהתנדבות, מנווט ומוביל את החברה – יישר כוח ותודה גדולה שלוחה לך ממני בשם כל החברה, והחשוב מכל לא להישבר... להמשיך הלאה.

תודות אחרונות –

ראשית להורים – על תמיכה, עידוד ומתן יד בעזרה על כל בקשה. והחשוב מכל מעורבותכם בקורה ונתינת החום והצרכים של השחקן בבית. מאחורי כל שחקן עומדים הורים ומשפחה והם חלק בלתי נפרד ואנו מודעים לכך ויודעים להעריך זאת מאוד.

למנהלות הקבוצות:

שיחת אמהות - על הכדור מים

ראיינה – זוהר מור

נפגשתי עם שלוש אימהות: רוזי פלד, ריפי שהם ונירית זרור, שכל בניהם התאמנו משיחקים או שיחקו כדור-מים. האווירה במפגש הייתה נעימה, פניהן של השלוש, ללא תיאום מראש, נמרחה הבעה של סיפוק וגאווה...

מתי ילדיכן גילו את ענף הכדור מים?

רוזי: כשאוריאל היה קטן, פנתה אלי האחות והעירה הערה הקשורה לגופו. הילד, ששמע זאת, קיבל החלטה להתחיל לשחות. אבל לאחר תקופה מסויימת הוא השתעמם, והחליט לעבור משחייה לשחק כדור מים. כך גם ערן, התחיל בשחייה והעדיף לעבור לכדור מים שהוא משחק קבוצתי וכיפי.

ריפי: אוהד (כיום בן 34) התחיל לשחק בגיל 12. בעקבות בעיות נשימה שתקפו אותו (אסתמה) הומלץ על עיסוק בפעילות גופנית במים. ברמת יוחנן התקיים ענף הכדור-מים ואוהד הצטרף. כך למעשה אני נחשפתי לענף. דרך ארבעת הבנים שהצטרפו, כל אחד בגיל אחר, התחברתי לענף ולקבוצה. עבור הילדים שלי, ואני חושבת שגם לשאר שחקני הכדור-מים העיסוק הספורטיבי היווה תחליף לתנועת נוער.

נירית: אצל ארבעת בניי, כדור מים היה כ"תחליף" לריטלין. לארבעתם הייתה "פעילות יתר" וזה עזר להם.

ספרו על הערכים הנלווים בכדור מים מבחינת נקודת המבט של ההורים?

רוזי: יש ערכים של התמדה, חברות ופרגון לחברי הקבוצה, השקעה מתמדת, משמעת עצמית מאוד גבוהה, וכמובן אהבה גדולה לכדור מים. לומדים להפסיד בכבוד, וגם שלא הכל בחיים הולך.

ריפי: הערך העליון זה היחד, שיתופיות – היחיד למען הקבוצה, השחקן מגיע למקסימום ביצועים והישגים תוך נתינה אבסלוטית למען קבוצתו ויחד עם הקבוצה הוא קוצר את הפירות. (מזכיר מאוד את הקיבוץ). אנו ההורים ליוינו את ילדינו, מתוך דאגה לשמור עליהם, לדאוג שלא יתפרעו, לדאוג לעודד מי שקשה לו או חושב על פרישה, לתמוך בשעת הצורך ולהזדהות עם העשייה שלהם. זה כולל כיבוד בסוף האימון, חגיגות ימי הולדת משותפות עם חברי הקבוצה אירוח בבתים וכו'. הדברים האלו מאפשרים יצירת ערכים מוספים כמו יצירת חברויות והווי בין ההורים ובין השחקנים, ונוצרת מעין משפחה. השותפות הזו היא ערך, ומיוחדת לאגודה שלנו, שהיא אגודה חברתית מובהקת וכמובן עם מוטיבציה להישגיות. אפילו הבנות נוהגות להגיע למשחקים לעודד. (גם למשחקי חוץ).

נירית: האגודה מורכבת מגילאים שונים. הרב-גיליות מחזקת את הקבוצה. הגדולים מהווים חיקוי לקטנים, השואפים להיות כמוהם. נוצרות חברויות למסע שמתחיל מקבוצת גיל 10 ממשיך

לגילאי 12, 14, 16, 18, ובוגרים. הם חשים שיש למה לשאוף, ואין מחסומים בין קבוצות הגיל, אלא עידוד.

הענף הוא חלק בלתי נפרד מאורחות החיים של המועצה האיזורית ואפילו בית-ספר "כרמל זבולון", מפגין הערכה לשחקני הכדור מים, למשל, על ידי קבלת נושא ההעדרויות עקב נסיעות לחו"ל, או בכך שמגיעים מורים ותלמידים לעודד במשחקים.

ומה זה אומר על אורח החיים המשפחתי כשיש בבית שחקן כדור מים?

ריפי: אורח חייו של ספורטאי חייב להיות בהלימה לסוג העיסוק בספורט. המוטיב הראשון- יש לקיים אורח חיים בריא:מזון עתיר אנרגיה בכמות גדולה שינה רציפה בלילה ללא שתיית אלכוהול, ללא עישון, וללא זמן פנוי ל"שטויות". האימונים הם היום יומיים, כולל בסופי שבוע, בהם יש משחקים מחוץ לקיבוץ. אנו כמשפחה פיתחנו אורח החיים שהושפע מלוח הזמנים של האימונים. לדוגמא, ארוחות הערב היו בשעות המאוחרות של הלילה פעמים רבות בעשר בלילה. הילדים היו מודיעים שמגיעים שחקנים נוספים, והייתי צריכה להיות יצירתית ויעילה, להוסיף כמויות אוכל שישביעו. הארוחה עצמה צריכה להיות מגוונת ומותאמת לספורטאי. לעיתים קרובות היו מביאים תזונאי ספורט, להדריך את ההורים כיצד להרכיב את תזונתו של הספורטאי.

רוזי: אני מכינה מראש כמות לחמישה כי תמיד מצטרפים חברים. **נירית:** היה לי הסכם איתם, שכשיוצאים מהמים יש "לחשוב על אמא" ולהתקשר הביתה בכדי להודיע כמה חברים ומי מצטרף לארוחת הלילה.

את האירועים המשפחתיים אנו מקיימים בהתחשבות ובהתגמשות בלוח הזמנים של הכדור-מים.

האם זה רק נדמה לי, או- שכדור מים הוא משחק אליים?

ריפי: עברנו במשפחה תהליך ממצב בו חשבנו (הכוונה שאני חשבתי) שזהו משחק אליים וכולם מרביצים לבן שלי. וכל השחקנים האחרים מבצעים עבירות.. הילדים בעצמם הסבירו לי שצורת המשחק אינה אלימה, אלא השחקנים משחקים חזק. לקח לי זמן לקנות את האמירה, אבל כשאימצתי אותה היה לי יותר קל במשחקים. המאמן פלגי (ז"ל) יזם ערב להורים, בו הסביר על חוקי המשחק כדי שנבין יותר מה קורה בתוך המים ומעל המים – מה אנחנו רואים ומה לא. ואם מדברים על ערכים הספורטאים נלחמים זאת אומרת משחקים חזק במים, וכשהמשחק מסתיים שתי הקבוצות לוחצות ידיים, מתחבקות וחוזרים להיות חברים כי מחר הם משחקים בנבחרת ומשתפים פעולה לניצחון משותף.

לאורם של הערכים אותם הזכרנו קודם, השחקנים מוציאים את האגרסיות והפורקן במשחק במים ולא זקוקים לניבולי פה וגילויי אלימות בחיי היומיום.

ולסיכום- מהו המסר שלכן?

רוזי: ענף הכדור מים הוא גאוות יחידה! גאוה לקיבוץ ובכלל. חבל שהענף לא מספיק בכותרות ועדיין רק בשוליים.

ריפי: יש להמשיך ולעודד ענף ספורט זה, המפתח הרבה ערכים, חבל שהוא עדיין לא תופס תאוצה רבה יותר במדינתנו. אין עתיד בכדור-מים. אבל, כדור-מים זו אהבה גדולה.

נירית: התרומה של הספורט ללימודים היא מאוד טובה ומומלצת. לא חשוב איזה ספורט העיקר פעילות. ענף הכדור מים שהתפתח פה, וכולנו חלק ממנו, הוא משמעותי, גם לנו ההורים שהתחברנו אליו דרך הילדים ●

ראיון עם פקו חורשי מנהל הכדור מים בעבר:

ראיינה זוהר

קצת היסטוריה: ההתחלה הייתה ב-1974, אחרי מלחמת יום כיפור. הקבוצה הוקמה למעשה ע"י בוגרים דאז שהיו בעבר שחיינים, זאת בניגוד לאגודות אחרות שנוסדו דווקא דרך הילדים הצעירים.

שחייני העבר היו: דניאל פרי, הלל מלמד, דוד קליין, דני רבס, עמרי שוחטוביץ, ומדור הביניים, כשוער היה עמוס נצר (עוד לפני שרותו הצבאי). לאט לאט התחילו לעבוד גם עם ילדים. רשימה חלקית של הדור השני: אלון אופק, עובד מיטב, דור פרי, רון מור, אהוביה נבו, אורן זבולון, ברק גלוסקא, צור יריב, אורי בראב, אוריה זית, רועי רימון, ניצן רודוי, ובכלל משפחות שלמות (למשל משפחת שהם לשלוחותיה) ומקיבוץ אושה- צור לביא, אלון שנהב, ארנון פלג. יש לציין שלאורך השנים כמעט כל הבנים ברמת יוחנן השתתפו בכדור מים, והפרישה הייתה מאוד נמוכה, כמעט ולא פרשו עד גיל צבא.

אני מאמין שמי שנדלק על הענף הזה, מתמיד ונשאר בזה!

מהו התפקיד ומתי אתה נכנסת לתפקידך?

אני הגעתי בשנת 1974 לעזור. בשנת 1976 יצאתי למצפה שלם, וכשחזרתי, בשנת 1985, הסכמתי מיד לקבל על עצמי את ניהול הפעילות והקבוצות בכלל. תפקידי היה לדאוג לבריכה, לשחקנים, להסעות, לאוכל, לציווד, וכן לשחקנים ולמאמנים.

ומנין התקציב? מעצם כך שהקבוצה הינה של המועצה האיזורית התקציבים מגיעים ממנה. בימים ההם רק המאמן היה מקבל כסף. רמת יוחנן תמכה בכדור מים לכל אורך הדרך ומכל הכיוונים, אם בנסיעות, במתן הבריכה, באוכל. פלר"ם נכנסה כספונסר לקבוצה.

ומהו משמעותו הערכית של הכדור מים בדעתך?

אני תמיד ראיתי את הצד החינוכי שבמסגרת, שכולם מוזמנים להצטרף אליה ללא יוצא מהכלל. התייחסנו לכולם באופן שווה, והפכנו את המסגרת למועדפת וחשובה עבורם. לדעתי, הספורט הזה נהדר, מחשל, מוסיף בבניית הביטחון העצמי, והיכולת העצמית. לראייה אפשר לראות שהמסגרת הזו הכשירה את החבר'ה ליחידות המובחרות של צה"ל: שייטת 13, טייס, מטכ"ל וליחידות קרביות. זה מחשל אותם.

ולעיתיד?

לצערי, בארץ אין סיכוי להגיע לרמה אולימפית מהסיבה שאין לנו בארץ בריכות ראויות. הבריכות שעומדות בסטנדרט הגודל (50 מטר) הן רק בוינגייט, בטכניון ובאוניברסיטת ת"א – שם יש עשרות אלפי מנויים שמשתמשים בבריכה ולא מותירים זמן נוח לאימונים. ניסינו בעבר לשתף איתם פעולה, אבל זה לא צלח עקב בעיית השעות.

פקו, מהו המסר שלך בסיכום הראיון?

תמשיכו עם האהבה לענף. אני זוכר את דבריו של המורה הדגול שלי לספורט: "נפש בריאה בגוף בריא"... (איציק מנדלבאום). על אף שאני עצמי לא הייתי ספורטאי חשוב לי שילדינו יעסקו בספורט – ולא רק בשביל לנצח, אלא כמטרה ודרך חיים.

"... ויש אומרים אך ללמדו כדורמים"

אודי פלד

חז"לינו מונים בתלמוד (בבלי מסכת קידושין כ"ט) מספר חובות שחב האב בבנו: "למולו (ברית מילה), לפדותו (פדיון הבן), וללמדו תורה, ולהשיאו אישה, וללמדו אומנות – ויש אומרים אף להשיטו במים".

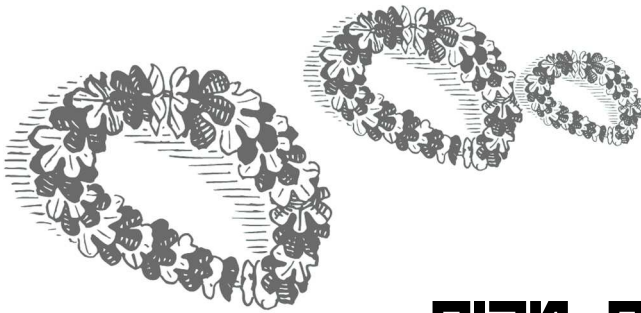
לא מצאתי מי הם בדיוק "יש אומרים" הללו (יש אומרים שהדברים מובאים מפיו של רבי עקיבא), מכול מקום, את המצווה או את העצה הזו של "להשיטו במים", אנו ממלאים באדיקות רבה.

כל רך הילוד לנו, מיד אנחנו משליכים אותו למים. אותי – אני זוכר זאת כאילו אירע אתמול – השליך פעם למים המאמן האגדי, יוסף טלקי, (י'ז'ו'), במו זרועותיו. (כי סירבתי לקפוץ "ראש"). ואנחנו לא רק משיטים את בנינו (ובנותינו) במים. ברגע שהם יודעים "לשוט" – (לשחות בלשונו), אנו אף מגדילים עשות וזורקים ביניהם כדור, על מנת שיריבו עליו, כאילו היה זה ממש הכדור היחיד והאחרון עלי מים, וימשכו, וידחפו, ויטביעו זה את זה, והכול על מנת לזכות באותו חפץ חלקלק. ומתוך שהם רבים ומתקוטטים, הרי הם לומדים את משחק הכדור-מים.

וכבר ידוע לכול, שלמשחק הכדור מים "תופעות לוואי" רבות וגם ברוכות: שהוא מחטב את הגוף, ומחנך לריסון עצמי, ולמשמעת, ולרוח של רעות, ולעבודת צוות, ועוד מעלות רבות אחרות, והוא הפך אצלנו למעין מדורת שבט קטנה, שמסביבה מסתופפים אבות ואימהות (בעיקר אימהות) וחברים וחברות, ומעודדים ומעודדות, מכול המינים ומכול העדות, ופתאום אתה מוצא שהקהילה כולה מעורבת בדבר, והגביעים והצלחות, המסמלים שלל ניצחונות והצלחות, מתנוססים לתפארה בוויטרינה שבכניסה לחדר האוכלים, והנה אנחנו אלופי הליגה וגם נושאי גביע הממלכה – וכול קהילת הרמה צוהלת ושמחה.

אז מעל גיליון זה של ה"ברמה", המוקדש לענף הכדור-מים, נאחל לבנינו שימשיכו לשחות מקיל אל קיל, ויביאו לנו עוד הרבה גביעים – ובעיקר, ימשיכו להשרות על חברת הנעורים אווירה של חברות ורעות, ורוח ספורטיבית בריאה. ועוד ברכה מיוחדת להצלחת נציגינו בבריכת המכביה הנפתחת בימים אלה ●

תרבות מקום

אביטל רייזנר

(בעקבות רשימותיהם של אודי ועמליה נבו)

רמת יוחנן מתגאה מאז היווסדה, בדגל התרבות שהיא נושאת. ואם גאוותה מוצדקת בכל הנוגע לחגי המקום, לא כך בשני אלמנטים ראשוניים הנכללים לטעמי בהגדרת תרבות מקום.

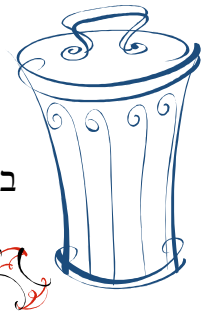
1. סביבת הבית

פעם, לפני הרבה שנים, כשנולדנו, הדור השני ברמת יוחנן, והורינו עוד גרו בחדר אחד עם שירותים משותפים וגם אחר כך ועד לזקנתם, לא היה בית או חדר שסביבו לא הייתה פיסת גינה: דשא קטנטן ופרחים: שיח ורד אחד לפחות, דליות בשלל צבעים, ציניות כריזנטמות עוד ועוד מלוא העין בשפע. גם עצי פרי פה ושם היו בגינות החברים (כמה טעימות היו הגויאבות של זישה, כמה עסיסי היה הפיטנגו של לוזר). למרות העבודה הפיזית הקשה, תורנויות האין קץ והגיוסים ללא ספור, לטיפוח הגינה נמצא תמיד זמן ולב. הנוי סביב הבית היה קדוש ולא היה ולו חבר אחד שהיה מרשה לעצמו להזניח את השטח סביב ביתו.

כשבגרנו והורינו זקנו, הם ביקשו מילדיהם ונכדיהם לסייע בידם לתלוש את עשבי הגינה. זו הייתה תרבות המקום. הזנחה, קוצים ולכלוך לא העזו להתקרב לתחומי רמת יוחנן.

קל לומר "הזמנים השתנו", אך האם נכון לקבל בהשלמה כל שינוי? האם שימור מסורת החגים ברמת יוחנן, לאורך דורות, אינו דוגמא מבורכת? אין מדובר בדור המבוגר המתרווח בבתי קבע. כאן תענוג להסתובב, כמעט כל גינה – חגיגה. מדובר, בשכונות הצעירים: הרווקיות, הבתים לאורך הכביש והשכונות הצפונית, והדרומית. אם הצעירים ממש – אלו שבצבא או במרחקים, אינם נמצאים כל העת כאן, יש למצוא פתרון לתחזק את סביבתם כך שתהיה אסתטית, ולא להשלים עם מראה כמו למשל: הצהוב השולט וההזנחה הבלתי נגמרת (כשאתם עולים מתנשפים מהבריכה למעלה, תתבוננו לאורך הדרך מצד שמאל).

ומה לגבי משפחות הצעירים החיות בבתי הקומותיים? האם החיים בסלאמס זו הנורמה המקובלת? (כהערתה המוצדקת של עמליה). נכון, הבתים אינם בתי קבע אך חיים בהם שנים לא מעטות – בדיוק באותן השנים בהן סופגים ילדים את נופי ילדותם. גם כאן, לא כך היה בשכונות אלו בעבר. הן בשכונה הדרומית והן בשכונה הצפונית דאגו תמיד הדיירים שנכנסו לשם, להמשיך ולקיים את רוח הראשונים: פיסת גינה וניקיון היו תמיד סביב כל בתי הקומותיים. (ותשאלו את מרים שהם שהייתה אחראית על התור למריצת השכונה הדרומית). ואילו כיום, רק נקודה ירוקה פה ושם שאין לה סיכוי בשממה סביבה. ביני לביני אני מהרהרת: עם כל שפע החוגים והגירוים כיום, האם לא היה רצוי להנחיל לילדים גם את היסוד הראשוני לטעמי, של חשיבות ערכי היופי והאסתטיות סביב בית שגרים בו פרק זמן כה משמעותי? את ערכה של סביבה ירוקה כמרכיב ראשון של איכות הסביבה. כן, בפועל ממש, ולא רק כשיעור תיאורטי בגנים ובבית הספר...

2. "החצר האחורית" של בריכת השחייה.

הבריכה הציבורית של רמת יוחנן, הפעילות בה אינה נחה ולו לרגע. כמה מבורכים הישגי הכדור-מים, שעורי השחייה וסתם הנאת השחייה וההשתכשכות למי שחשקה נפשו. אך הנה, למרות היות הבריכה בקיץ מפוצצת מפעילות – מסיבות, חתונות אירועים רבים לילדים וכו', מי שייכנס לשירותים ישאל את עצמו אם תרבות נכללת בהגדרת המקום הזה.

אנחנו מוצפים במידע על מחלות זיהומיות, על מחלת הפוליו (והדרכים בהן היא מועברת). אז מה?

אם בימי החורף, כאשר רק מספר חברים קנאים לקיום השחייה היומית שלהם עוצמים עין לעובדה שאת המקום הציבורי המרכזי הזה מנקים רק אחת ליומיים וגם זאת ע"י שפיכת אקונומיקה במרכז בלבד, בעוד שאת קירות השירותים והאסלות לא מנקים לעולם כמו שצריך. הרי שבימי הקיץ ובפרט בימי החופש, כשבאים עשרות ילדים לבריכה מדי יום, ומתיישבים בחופשיות על

האסלות... והעולם כמנהגו נוהג... מריחה באמצע ע"י עובדת ניקיון אחת ליומיים וזהו. נראה לכם?!
 ולבסוף – אני נזכרת בפרופסור צבי יעבץ (חתן פרס ישראל), ממקימי אוניברסיטת תל-אביב,
 הוא נהג לחזור ולספר בראיונות איתו, שאת התקציב הראשון לאוניברסיטה, הקפיד שיועבר
 לעובדות הניקיון כי:
תרבות, מתחילה בכך

"המשפחה" / איתן שטייף

או : "לה פמיליה", או ביידיש (כי ביידיש הכל נשמע יותר טוב) "ווי פיל תוחעס קרויבים האב איך אין דה קיבוץ?" כלומר – כמה קמה"ת יש לי בקיבוץ?
 הכל התחיל בדור שקדם לנו: לאבי מרדכי היו אח בשם טוביה שהוליד את צביקה (שטייף שהפך ל"שביט") וכן אחות שנישאה לאחיו של צבי פרוכטר, אביו של דניאל שהפך ל"פרי". כך יצא ששני "בני דודים" יש לי בקיבוץ מן המוכן, וכל היתר – כולל שלושה מארבעת ילדי וכן 9 מבין 11 נכדי ונכדותי - באו בדרך הטבע..... אבל כל אלו הם הרי קרובים אמיתיים, וזה כמובן לא הכל.....

והנה, כיוון שאני מציין את יום הולדתי (80, מה לעשות?) ניסיתי לספור שוב את גודל ה"משפחה" (בנוסף כמובן לילדי ונכדי הנ"ל), והנה הממצאים :

אני זוכר כי לפני כמה עשרות שנים כאשר התחתנו דניאל ונוגה עשיתי חשבון כי באותו ערב נוספו לי 70 "בני משפחה" ברמת יוחנן (יש לזכור כי להתחתן אז לשבת רייזנר/ריכטר/שוהם הבטיח באופן אוטומטי כמה עשרות קרובים ממש מייד) .

מצידו של צביקה באו 4 בנות . נוגה "הכזיבה" ואינה נספרת בקיבוץ, וזוהר צירפה לנו את גוטמן וטרם הגיע ההמשך, אבל ורד הגדילה לעשות, נישאה לאייל וצירפה למשפחה המורחבת את שבט ברבר על שלוחותיו: בדור הראשון את גזית דרך אורנה, ובדור הבא אוריליה גזית מצא את מור יובל וחיבר אלינו מבלי משים את שבט יובל/יבלונקה וממנו את קוטלר, את משפחת ציונה כהן על שלוחותיה (תמיד טוב שיש עוד רופא במשפחה ...), וגם את עזרא/אשד/מור והנספחים. בהמשך חסיק צירף למשפחה את שבט רמון על שלוחותיו והיד עודנה נטויה. ולילך - היא

חיברה אלינו את שבט בן-צבי על שלוחותיו, אחרי חיבור נוסף במסלול של שוהם-בן צבי. ספרתם עד כאן ? ומצד דניאל ונוגה ? אל כל עם קרובי הרייזנרים שהוזכר קודם , כגון קרוא, צריך להוסיף את הדור הבא של משפחת שוהם הצומחת בקצב , ומי יודע מה ילד יום ? בקיצור – על אומדן צנוע של 75 עד 100 קרובי משפחה אני יכול לחתום בשלב זה , ומי יודע מה הלאה ? , שיהיה במזל טוב !

ברכות

לדפנה כהן שהגיעה למקום השלישי באליפות הצפון בהתעמלות אמנותית, במכשיר האלות.

מכתב תודה

שלום רב,

הנדון: תרומתכם לאולה עזימוב

שמי נועה שמעוני גז ופניתי אליכם בשם ילדה שאין לה קול משלה בכדי לזעוק לעזרה ואשר זקוקה נואשות ליד מושטת. לצערי הרב, החיים "לא האירו פנים" לאולה, בלשון המעטה. בהיותה ילדונת, שתתה חומצה רעילה אשר תוך שניות ספורות, שרפה את המערכות הפנימיות בגופה, לרבות המעי הגס והדק, הושט ומיתרי הקול. מאז המקרה אולה בילתה ומבלה את מרבית זמנה, בבתי חולים. כיום היא בת 19 וזקוקה לתרומות כספיות רבות על מנת לממן ניתוח שעשוי להציל את חייה. בשמי ובשם אולה, רואה אני זכות גדולה, להביע את הערכתנו על האכפתיות, הרגישות והחום האנושי, בנושא תרומתכם הנדיבה. לאולה אין אימא. אין לאולה בני משפחה או קרובים אחרים, היא בעצם כמעט "לבד" בעולם מפחיד זה. אני מלווה אותה מגיל 6. אנחנו נרגשות לגלות שיש "אנשים טובים באמצע הדרך" שמוכנים לפתוח את ליבם ואת כיסם ולעזור לאחר.

תודה מעמקי הלב והנשמה לכל חברי הקיבוץ, מי ייתן ותהיו תמיד בצד הנותן!

בהערכה

נועה שמעוני גז

הודעה מהמספרה

החל מהחודש מתחדשת עבודת המספרה בשעות הערב
הספר יגיע על פי הצורך.
לקביעת תור יש לפנות למספרה בטלפון 9570 או לזהר גלוסקא
בנייד 052-4233263
ביטול תור 24 שעות מראש לא יחויב

זהר גלוסקא

ברכות

לברכה ויונתן בן-צבי, על סיום בהצלחה של הקורס האתגרי על ידי הנכד.

לילדים, נערים, חברים – רוכבי האופניים, שלוש בקשות

"לא בשמיים"

אנא תחנו את האופניים במקומות המיועדים לכך באזור תאי הדואר.
אם נורא קשה לכם ללכת עשרים מטרים עד חדר-האוכל – אנא, אל תחנו את האופניים ממש מול הדלתות.
והכי הכי חשוב – ממש ממש – אנא, תשאירו את אזור הרחבה שמשמאל לכניסה (לאורך הקיר – יש שם אפילו שלט) כמקום חנייה לקלנועיות של הקשישים. וכאשר הקלנועיות של הקשישים חונות שם, אנא אל תחסמו את דרך היציאה שלהן עם אופניכם.

תודה – בשם הנהלת הקהילה

להקת "הרוכבים"

להקת קאברים המבצעת שירים ממיטב להיטי הקאונטרי הישראליים.
 המופע הוא חוויה ישראלית מרעננת ומלאת שמחת חיים.
 ההופעה של הרוכבים היא צבעונית, חיה ואנרגטית, מלאה בהומור ונוסטלגיה של פעם.
 רפרטואר הלהקה מורכב משירים ישראלים שהעיבוד המקורי שלהם הוא בסגנון קאונטרי
 ההופעה בחסות מחלקת התרבות של המועצה .
 מאחר וההופעה של המועצה, הביקוש הוא גדול ולכן לחברי רמת יוחנן שרוצים לבוא כדאי
 להגיע מוקדם. בתוך כמה דקות המקום יתמלא וחבל בואו, ההופעה נהדרת כדאי ומומלץ לבוא.
 ההופעה תתקיים ביום שישי 16.8.13 על דשא בבית התרבות בשעה 22:00
אתי גפן ו.תרבות

מזל טוב

לרותה ודני היוז - לנישואי
 הבן - לוי בח"ל בלה
 ברכות לכל בני המשפחה.

טו באב שמח!

"ברמה"

עריכה – זוהר מור, בנצי גולן
 הקלדה ושיכפול – שרה'לה זית
 הגהה – אורה שורר
 Barama2@kry.co.il

